

Toxic Remains: Parasites of a Betrayed Dream

In *Toxic Remains: Parasites of a Betrayed Dream*, Thasnai Sethaseree excavates the emotional, political, and psychological ruins left behind by authoritarian violence, failed ideologies, and fractured memory. The exhibition unearths what still festers beneath the surface—contaminated dreams, systemic control, and the parasitic persistence of power.

At its center is a monumental collage featuring **pixelated portraits of fourteen Thai prime ministers from the military**, each blurred into faceless abstraction. Their identities are deliberately erased, rendered as ghostly data—untraceable, yet deeply familiar. Infesting the work are **parasitic forms**, grotesque and organic, symbolizing the enduring toxicity of militarism embedded in the national body.

The background is haunted by **dissected, fragmented images of female bodies**, scattered like anatomical debris. These forms signal the ideological violence enacted upon femininity during the Cold War, where sexuality was controlled, erased, and politicized. The fragmented female body becomes not only a site of vulnerability, but a battlefield—where political power marks, invades, and disciplines.

Also present in the work are **pitcher plants**—delicate yet carnivorous, beautiful yet lethal. These insect-eating forms operate as natural traps, evoking ideas of seduction, danger, and entrapment. They emerge as ambiguous symbols: referencing the female sex, death, and the seductive lure of ideology itself. The flower becomes both metaphor and mechanism—where beauty is survival, and destruction is hidden in allure.

Across the exhibition, narratives of innocence, loss, and resistance fragment and clash. **Pixelated terrains drawn from Minecraft**, inspired by Sethaseree's son's dream-city creations, offer imagined sanctuaries—digital architectures where memory and fantasy momentarily converge. Yet even these virtual utopias are not immune. Contamination creeps in. The dream is unstable. Escape, ephemeral.

This tension is echoed and extended in **Sorayut Aiemueayut's** documentary film *Turning the Bhumi: The Uprising of Peasants in Northern Thailand, 1974–1976*, featured in the exhibition. The film documents the uprising of landless farmers who, together with student activists, challenged entrenched feudal systems and state violence. Their dream of justice collapsed into betrayal. Their resistance, once defiant, was swallowed in silence.

Sethaseree offers no resolution. Instead, he constructs **discursive environments that disturb and dismantle**—spaces where belief is shattered and history breathes through what remains. Through meticulous layering of image, symbol, and historical residue, the

exhibition invites viewers into a landscape where the past is never stable, and the future offers no return.

This is not remembrance.
This is what remains.

++++++

เศษพิช: ประติมากรรมแห่งศตวรรษ

ใน เศษพิช: ประติมากรรมแห่งศตวรรษ ทศวรรษ เศรษฐกิจ ชุมชน เศรษฐกิจทางอารมณ์ การเมือง และจิตวิญญาณที่ยังตกค้างจากความรุนแรงของอำนาจนิยม อุดมการณ์ที่ล้มเหลว และความทรงจำที่แตกสลาย นิทรรศการนี้เปิดเผยสิ่งที่ยังน่าเสียดายได้พื้นผิว—ความฝันที่ถูกบดป่น โคร่งสร้างอำนาจที่ยังฝังราก และประติมากรรมที่ยังคงกักกันอยู่ในความทรงจำร่วม

ใจกลางของนิทรรศการคือภาพตัดปะขนาดใหญ่ ซึ่งประกอบด้วย ภาพใบหน้าพิชเชลของนายกรัฐมนตรีไทย **14 คนที่มาจากกองทัพ** แต่ละใบหน้าถูกพราเลือนให้ไร้ตัวตน กลายเป็นเพียงข้อมูลที่ล่องลอย ไม่สามารถระบุตัวตนได้ แต่ยังคงหลอกหลอนอย่างทรงพลัง รูปทรงของ **ประติมากรรม** ที่ปรากฏในผลงานแผ่ขยายราวกับสิ่งมีชีวิตกินซาก สะท้อนถึงความเป็นพิชที่ยังคงแทรกซึมจากลัทธิทหารและฝังแน่นอยู่ในเรือนร่างของชาติ

พื้นหลังของผลงานยังปรากฏ ภาพร่างของเรือนร่างผู้หญิงที่ถูกชำแหละและตัดขาดกระจัดกระจาย ราวกับเศษซากทางกายวิภาค เป็นสัญลักษณ์ของเพศวิถีที่ถูกควบคุม ถูกกลบ และตกอยู่ใต้โครงสร้างชายเป็นใหญ่ในยุคสงครามเย็น ร่างกายที่ถูกตัดทอนเหล่านี้ไม่ใช่เพียงเครื่องหมายของความเปราะบาง แต่คือจุดตัดระหว่างอุดมการณ์กับเรือนร่าง—พื้นที่ที่อำนาจการเมืองจารึกตนเองลงบนประสบการณ์ของเพศหญิง

ในผลงานยังมีการปรากฏของ ดอกหม้อข้าวหม้อแกงลิง พืชกินแมลงที่ดูงดงามแต่แฝงไว้ด้วยกลไกของความตายและการล่อหลอก พืชชนิดนี้ทำหน้าที่เป็นกับดัก เผยให้เห็นแนวคิดเรื่องความเป็นเพศหญิงในฐานะพื้นที่แห่งความเย้ายวน ความเปราะบาง และการครอบงำทางเพศ ดอกไม้กลายเป็นสัญลักษณ์ซ้อนทับของช่องคลอดหญิง ความตาย และกับดักของอุดมการณ์ที่ยากจะหลุดพ้น

ตลอดทั้งนิทรรศการ เรื่องเล่าของความไร้เดียงสา ความสูญเสีย และการต่อต้าน ปะทะกันด้วยเศษเสี้ยวของความทรงจำและภาพฝันที่ไม่สมบูรณ์ โลกดิจิทัลจากเกม **Minecraft** ซึ่งดัดแปลงมาจากการสร้างเมืองในพื้นที่ของลูกชายของศิลปิน ปรากฏเป็นพื้นที่ลึกลับทางจินตนาการ—พื้นที่ที่อดีตและอนาคตหลอมรวมกันใน

รูปทรงพิกลเขต ทว่าแม้แต่ในโลกเสมือนนั้น ความปนเปื้อนก็ค่อยๆ แทรกซึม ความฝันไม่มั่นคง การหลบหนีไม่จริง

ความตึงเครียดเหล่านี้สะท้อนและขยายออกไปใน ภาพยนตร์สารคดีของ ศรยุทธ เอี่ยมเอื้อยุทธ เรื่อง พลิกฟื้นดิน: การต่อสู้ของชาวนาในภาคเหนือ พ.ศ. 2517–2519 ซึ่งจัดฉายในนิทรรศการ ภาพยนตร์บันทึกการต่อสู้ของชาวนาที่คืนในเชียงใหม่—ลำพูน ผู้ลุกขึ้นร่วมกับนักศึกษาเพื่อต่อต้าน โครงสร้างศักดินา และเผชิญหน้ากับการปราบปรามอย่างโหดร้าย ความฝันของพวกเขากลายเป็นฝันที่ถูกทรยศ การต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่กลายเป็นความเจ็บวันที่เต็มไปด้วยบาดแผล

ผลงานของทัศนัยไม่ได้นำเสนอคำตอบ หากแต่วางโครงสร้างของ พื้นที่วิพากษ์ที่รบกวนและรื้อถอน—พื้นที่ที่ศรัทธาถูกทำลาย และประวัติศาสตร์ยังคงหายใจผ่านเศษพิชอันตกล้าง ผ่านการจัดวางภาพตัดปะ สัญลักษณ์ และเศษชิ้นส่วนของประวัติศาสตร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน นิทรรศการนี้เชื่อเชิญให้ผู้ชมก้าวเข้าสู่ภูมิทัศน์ของอดีตที่ไม่เคยมั่นคง และอนาคตที่ไม่มีทางกลับไปได้

นี่ไม่ใช่การรำลึก

แต่เป็นสิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่